

RINGBŐL EGY ISKOLÁBA – THAI BOKSZ HARCOS A GYEREKEKÉRT KONGÓBAN

HORVÁTH BALÁZS

A cím alapján már lehet sejteni, hogy nem mindennapi változásokon mentem keresztül az elmúlt időszakban. Az életem hatalmas fordulatot vett, és az kell mondanom, most érzem csak igazán, hogy élek. A Harmadik Világ hatalmas adományt tartogatott számomra, és totális szemléletváltáson estem át az elmúlt hónapokban. A társadalmi normákkal felhagyva, a kulturális sémáknak hátat fordítva bevettem magam Afrika középebe. Kongói Demokratikus Köztársaság a világ egyik legveszélyesebb és legszegényebb országa. A kényelemtől és biztonságról lemondva beléptem a kinshasai szegénynegyed világába, hogy gyerekeket tanítsak sportra, és fegyelemre. Sok mindenről lemondtam, és kemény út vezetett idáig, de mostanra mégis boldogabb vagyok, mint valaha.

Közel tizenöt éve foglalkozom harcművészetekkel, és szabadidőmben is szinte csak ezzel foglalkoztam. Kick bokszt, és thai bokszt versenyeket nyertem, és K-1 orientált bajnokságokon is jó, nemzetközi szinten jegyzett eredményeket értem el.

Azt hittem, értem a harc lényegét, és többnyire csak a küzdelmekre és az edzésekre koncentráltam. Egészen addig, amíg az utolsó meccsemen darabosra törött lábfejjel hagytam el a ringet. Sok sérülésen vagyok már túl, hiszen szinte minden harc után a kórházban kötöttem ki. Zúzódások, orrtörések, varratok, agyrázkódások stb. De ez a sérülés egészen más volt, hiszen hónapokra megakadályozott a mozgásban.

Volt időm átgondolni az életemet, és a gondolataim a küzdelemről egészen más irányba terelődtek. Hogy tud harcolni valaki, ha ágyhoz van kötve? Megijedtem kicsit, nem tagadom. A helyzet az, hogy a saját gondolataimtól szeppentem meg. A harc fogalma átértékelődött a lelkemben, és új dimenziókba lépett. Harcolhunk a győzelemért, a hírnévért, az egzisztenciáért és a megbecsülésért. Én többnyire ezt tettem eddig, de ezek a gondolatok önteltségem megnyilvánulásai voltak. Hiszen csak rólam szólt minden, és a középpontban csakis én voltam. Arra gondoltam, hogy mi lenne ha az életem egy részét mások megsegítésének szentelném. Nem kell szerzetesnek, és misszionáriusnak lennem életem végéig. A lényeg az, hogy ne csak magamra gondoljak, és megismerjem a segítség és adakozás művészetének világát. Itt az ideje, hogy megtanuljak végre másokért harcolni, és ne csak magamra koncentrálnak. Erre a legjobb hely Afrika, hiszen itt van a legnagyobb szükség a segítségre. Sportmúltamnak köszönhetően felvételt nyertem egy misszióra a Kongói

▲ Csillag Tamás vs Horváth Balázs (jobbra) K-1 MAX

Demokratikus Köztársaságba. Ezúttal lehetőségem nyílt arra, hogy megmutassam, valóban megértettem-e az igazi harc fogalmát.

2012. szeptember

És végre elindult a repülő, mely fél évre elrepített Európától, és szeretett hazámtól.

Sikeresen megérkeztem Kongóba, ahova már a földet érés sem volt zökkenőmentes. A pilóta úgy tette le a gépet, hogy azt hittem kitörött a repülő kereke. Nem baj, a lényeg, hogy épségben leszálltunk. Miközben tátott szájjal és kikerekedett szemekkel utaztam a szállásra, azon gondolkodtam, hogy mondom meg a sofőrnek: Nem akarok kiszállni az autójából!

Az egész országot totális káosz jellemzi. Közlekedés szempontjából csak egy dolog kell megtanulni: Mindenki arra megy, amerre akar! Aki előbb érkezik a kereszteződésbe, az mehet először. Ötven dollárért bárki vehet nemzetközi jogosítványt, így eddig nem igazán találkoztam a *Tanuló vezető* felirattal.

Mikor valaki azt mondta nekem, hogy gyakorlatilag az egész ország veszélyes lehet rám, kinevettem. Most, hogy itt vagyok, már kezdem érteni miért fogalmazott így. A biztonság fogalma megszűnt létezni számomra. Nem a szeparatista katonai szervezetektől kell félni, hanem magától a lakosságtól. A megélhetési bűnözés az, amely igazán gondot jelenthet egy külföldi, fehér ember számára. Az európai egyet jelent a lehetőséggel a haszonszerzéshez. Aki fehérbőrű, annak van pénze. Ebben a hitben élnek az emberek, és ez okozhat gondot számunkra. Nem nézik azt, hogy valaki önkéntes munka keretein belül, segíteni megy az országukba, vagy éppen gyémánttal kereskedik. A fehér az fehér! Azt mondják két dolog biztos, ha valaki Kongóba utazik. Az egyik, hogy maláriás lesz, a másik pedig, hogy kirabolják. Nem hangzik valami túl jól...

Bármerre is megy az ember, nem akar hinni a szemének. Azt hiszi, hogy csak átmeneti állapot amit lát, és hamarosan megváltozik a környezet. De nem! A nyomor leírhatatlan. Lényegében az egész város egy nagy szeméttelp.

Minden túlzás nélkül mondhatom, hogy némely utcákban térdig ér a szemét. Azon már meg sem lepődök, ha egy döglött kutya mellett pár centivel, a porban játszó két éves gyereket látok.

Nagyon óvatosnak kell lennem, ezt már az első nap megtanultam. Az eddigi legnagyobb riadalmamat egy hét év körüli gyerek okozta. Megragadta a kezemet az utcán, és elkezdte rángatni. Szinte hörgött az éhségtől és könyörögve szorított. Akartam neki adni valamit, de amint a zsebembe tettem a kezemet, valahogy mintha mindenki közelebb került volna hozzám. Jobbnak láttam, ha hevesen eliszkolok a környékről. Thai bokszt múltamnak köszönhetően nem riadok vissza az agresszív testi kontakttól, de itt minden lépésemnél az jár a fejemben, hogy fogom majd vissza magam, ha ki akarnak rabolni. Nem egy kellemes dolog így sétálni. Mikor az utcán mész, és egy sikátor aljában álldogáló feketék az ujjukkal lelőnek és közben vigyorgnak, az közel sem olyan vicces, mint otthon.

Csak a szememet kerülgerve lehet haladni

Eleinte rémisztő élmény volt bekerülnöm eme fura világba, de ezt is lassacskán meg lehet szokni. Most már fél sem figyelek rá, ha elmegy mellettem egy terepjáró tele gépfegyveres katonákkal. Csak remélni merem, hogy ahhoz a szeparatista szervezethez tartoznak, akik „kedvelik” a hozzám hasonló fehér fickókat. Az utcákon rengetegen vannak, és mindenki méreget. Vannak olyan törzsekből származó emberek, akik még soha nem láttak mundelet (fehér embert). A „legkellemesebb” szemkontaktom egy „kedves” kis fiatalemberrel volt, aki vicsorogva két machetet élezett egymáson. Biztos a helyi Lacikonyha Executif Chef-je, vigasztalgtam magam.

Viszont akik tisztelnek és kedvesek, azoknak rengeteg újdonságot lehet mutatni. Az iskolában, ahol tanítok, a kicsi gyerekektől sok-sok szeretetet lehet kapni, nagyon vigyáznom kell a lelkemre.

△ *A gyerekek mindenért kárpótolnak*

Az ember akarva-akaratlanul azt nézi, hogy vajon melyiket tudná kiragadni ebből a veszélyes országból. Eddig azt hittem, a testi bajok és támadások miatt kell a legjobban aggódnom, de mostanra már tudom, hogy a lelkem van a legnagyobb veszélyben Afrikában. Nap mint nap megszakad a szívem, de a nevető gyerekek pillanatok alatt összeragasztják. Minden nap tartogat meglepetést, úgyhogy érdekes fél év elé nézek, az biztos...

Telnek-múlnak a hetek Kinshasában. Mivel minden este 18 órakor lemegy a nap, így hosszú éjszakáim vannak. Kimozdulni nem lehet, mert ilyenkor megjelennek az

„éjszakai vadászok”, ahogy a kongóiak mondják. Mindenkinek a fantáziájára bízom e fickókat, de annyit elmondhatok, hogy nem a helyi erdész- és vadásztársaság szlupos tagjai. Az éjszakák viszonylag csendesek, és persze alaposan bezárkózunk. Bár van moszkító hálóm, valahogy mégis sok szúnyog megcsíp este. Miután hatalmasat csapok az érintett területre, két dolog miatt leszek mérges. Az egyik, hogy a támadó elrepült, a másik pedig, hogy újra csökkent az esélyem a malária elleni küzdelemben. Reggelente kellemes madárcsicsergésre, és keresztény gyülekezeti dalokra ébredek. A levegő párács, a nap homályosan, de erőteljesen tűz.

Kezdetét veszi a napom, amit folyamatos készenléti állapot jellemez. A pólóm alá szerelt oldaltáska, és a cipőmben rejtett pénz és útleveél fénymásolattal felszerelve indulok az iskolába. Néhány óra és edzés után jön a „zuevés”. Mint Bear Grylls, én is próbálok pillanatok alatt némi tápanyaghoz jutni, ami általában keksz, vagy banán. Szégyellem magam, de egyszerűen ennem kell, ha nem akarok elájulni a napon. Amúgy mindenhol lehet kapni mézédés banánt, mangót és nagyon nehéz ellenállni a fiatal lányoknak, akik vitamintól duzzadó hatalmas papayákat dugnak az ember orra alá. Igen, ez is Kongó!

Ha az emberről tudják, hogy önkéntes, és nem belga, egészen kedves népekkel lehet találkozni. Amúgy a helyieknek fenntartásaik vannak a fehérekkel szemben, pláne most, a frankofón csúcstalálkozó idején. Ilyenkor a francia nyelvű országok vezetői találkoznak, hogy politikai témákat vitassanak meg. A helyszín ezúttal éppen Kinshasa, így a várost ellepték a gépfegyveres katonák, és minden sarkon, páncéloklön támaszkodó alakulatokat látni. Mivel éppen most érkezett az országba Francois Holland, a frissen megválasztott francia elnök, az útlezárások miatt néhány kollégám a város másik felében rekedt. Iszonyatos feszültség érezhető a városban, és fehéreknek kijárási tilalmat rendeltek el. Sajnos a lázadók megjelenésére is számítani kell, akik nem éppen politikai eszközökkel, és nem tárgyalóterekben akarják majd érvényesíteni akaratukat.

▲ *A labda a mindenük*

Nem tudom, hogy ennek köszönhető-e, de több atrocitás is ért bennünket a hétvégén. Szó szerint megkergetett minket, egy borzalmas testi fogyatékossgal rendelkező egyén. Rá pár percre egy fickó nyúlt a kollégám zsebébe, aki ráüvöltött, de csak agresszív vicsorgást kapott cserébe. Kirabolták úgy, hogy közben semmit sem tehetett. Velem verekedni akart egy fazon, de sikerült gyorsan leépítenem. A gyerekek szerencsére kárpótolnak minden sérelemért. Volt néhány lukas órám, így vettem cementet, és egy félbevágott vizes ballonnól rögtönzött kőműveskanál segítségével, csináltam egy lépcsőt. Tanárok, diákok gyorsan használatba vették, és percenként jöttek a gratulációk. Fociztunk a kicsikkel, és a lányok megverték a fiúkat, amiből hatalmas meglepetés lett. Mikor közel harminc gyerek, a boldogságtól siki-tozva ölel meg egyszerre...

Nos, kell ennél több a megnyugváshoz? Nem hinném.

2012. október

Szerencsére minden komolyabb atrocitás nélkül lezajlott a Francophonia. Ismét béke és nyugalom uralkodik a városban. Lassan másfél hónapja vagyok Afrikában, és olyan sokat tanultam az életről, mint eddig még soha ilyen rövid idő alatt. Annyi érzés kavarg bennem, hogy előreláthatólag évekre fog telni, mire ezt a fél évet feldolgozom majd.

Az iskolai tevékenységekkel kapcsolatban írnék néhány sort. Mielőtt kijöttem, labdagyűjtést szerveztem otthon. Az emberek üzeneteket írtak a labdákra, és úgy küldték el őket általam. Szerencsére a projekt jól sikerült, és nagyon sok támogatóra leltem, akik szép, új labdákkal támogatták a kezdeményezésemet. Sikerült is összeszednem több mint 70 komoly foci- és kosárlabdát. Ezeket persze megkapták a gyerekek, és hatalmas siker lett belőle. El lehet képzelni, milyen képet vágtak a kölykök, amikor meglátták a szebbnél-szebb lasztikat. Mielőtt jöttem, az iskolának egy labdája sem volt. Szemégtolyókkal fociztak a kölykök a homokban, természetesen mezítláb. Rövid idő alatt hatalmas népszerűsége tettem szert, és a végére már a gyerekek az utcán kiabálták a nevemet. Elég fura érzés ez, de a projekt sikerességét dicséri.

A gyerekek többnyire csak fociznak, amin szerettem volna változtatni. Nekiveselkedtem, és néhány hét alatt sikerült összehoznom egy kosárpalánkot. Szinte azonnal használatba vették, és nagyon remélem, hogy sokáig örömet fog okozni nekik.

Rendeztem egy házi focibajnokságot, melynek győztese részt vehetett az alapítványunk által szervezett iskolák közötti bajnokságon is. A suliban hatalmas sikere lett a dolognak, és remek meccset vezethettem le. Csapatot formáltam a legjobb játékosokból, akik aztán megnyerték az iskolák közötti bajnokságot is. Mondanom sem kell, hogy milyen érzések szaladtak át rajtam a győzelem pillanatában.

Testnevelés órán azonban igyekszem a játékot háttérbe szorítani, és koordinált mozgásra bírni a gyerekeket. Remek felépítésüknek köszönhetően könnyedén megcsinálják a gimnasztikát, és a bemelegítő, nyújtó gyakorlatokat.

Nem rég nagy megtiszteltetés ért, hiszen az alapítványunk, általunk tüntette ki Kongó leghíresebb lelki pásztorát. Afrikában hatalmas szerepe van a hitnek, min-

▲ *Baruti Kasongo kitiintetése*

denféle társadalmi szinten. Vidéken még máig élnek törzsi vallások, melyek mágikus lényekről, boszorkányokról, szellemekről és sötét erőkről mesélnek. Azonban az ország nagy része római katolikus, és Kinshasában is ez a legelterjedtebb vallás. Vasárnaponként összegyűlnek az emberek, és hatalmas tömegben, sajátos hangulatban áldják az Urat. Mi is egy ilyen eseményen voltunk, ahol már türelmetlenül vártak bennünket a színpompás ruhákba öltözött kongóiak. A helyszínen közel tízezer ember lehetett, és mikor színpadra hívtak bennünket, a tömeg áldást kért Istentől, hogy segítse utunkat Afrikában. Nagyon megható volt, ahogy a rengeteg asszony és gyerek, fejüket a földre hajtva imádkoznak.

2012. november

Sikerült betekintést nyernem a kongói bokszkultúrába is. Hatalmas tömeg egy utcán, és az üvöltözésből, lökdösődésből sejteni lehetett, hogy bunyó van a közelben. Mivel magam is hosszú időt töltöttem ringben, így látni akartam mi folyik ott. Öltönyös fehérként, a puszta jelenlétünk úgy választotta szét a tömeget, mint Mózes a Vörös-tengert. Utat nyertünk a ringhez, ami maga az emberkupac volt. Mint a filmekben, az embertömeg örjögve kört formált, amiben a két harcos eszméletlen erővel ütötte egymást. A végeredmény TKO, az egyik fél nem tudta folytatni a küzdelmet. Többen üvöltöttek felém, hogy „mundele, gyere harcolj velem”. Annyira felpezsdült a vérem, hogy hezitálni kezdtem, mire a tömeg még jobban rákezdett a meggyőzésemre. Öltönyben, fogvédő és kesztyű hiányában úgy döntöttem, hogy örületes veszélynek teszem ki magam, ha kiállok egy feketével a tömegben. Mellesleg egy AIDS-szel kiemelten veszélyeztetett ország utcagyerekeivel nem biztos, hogy jó ötlet összekapaszkodni vagy clinchelni. Elég egy kis repedés a szemöldökön, és máris megkapom e haláli „ajándékot”. Így a következő küzdelem kezdetét kihasználva, angolosan távoztam a heves közönség soraiból. Kicsit szégyelltem magam,

amiért „megfutamodtam”, ezért gyorsan rögtönöztem az iskolában egy bokszszá-
kot. Nagyon remélem, hogy az olyan hiperaktív gyerekeket, mint amilyen én is vol-
tam, le tudom majd csillapítani ez által. Mindenesetre nagy örömmel fogadták, és
megígérték, hogy a suliban nem verekednek többet. Nálam ez bevált, meglátjuk ők
mennyire tartják be a szavukat...

▲ *A harcművészet a fegyelem legjobb barátja*

Néhány nappal később egy kellemesebb helyre keveredtem, ami szépsége elle-
nére nem kevésbé hátborzongató hely volt, mint az imént említett „ember ring”.
A Lac de Ma Vallée tó, az egyik legszebb hely a közelben. Kinhasától néhány percre
autóval és egy csodálatos őserdei környezetben fekvő tavat csodálhattam meg. Min-
denhol bambuszok, indák, égig érő pálmák és furcsa madárhangok. Varázslatos
hely, de mégis szomorú emléket őriznek ez öreg fák lombjai. Harminc évvel ezelőtt
egy fiatal európai jött ide azzal az elhatározással, hogy tavat duzzaszt a helyi patak-
ból, és szállodát épít a partjára. Miután a tó elkészült, megkezdődött az építkezés
alappilléreinek elhelyezése. Ezt azonban a helyiek nem nézték jó szemmel, és egyik
este a férfire és családjára, valamint az ott dolgozó munkásokra támadtak. Megöl-
ték őket, a holttesteket pedig a tóba vetették. Az építkezés abbamaradt, és a pillérek
a mai napig beféjezetlenül merednek az ég felé.

Ha nem Kongóban lennék, ahol minden sarkon Kalasnyikovos feketék állnak,
azt mondanám kamu az egész. Mindenesetre hátborzongató volt ennek tudatában
körbesétálni a tavat, aminek hangulatát aligha tudnám máshoz hasonlítani.

Elérkezett a nap, amitől a legjobban féltünk. Az M23 nevű katonai szervezet
betört Goma városába, és elfoglalta azt. Ezrek kényszerültek menekülésre, és a har-

▲ *A szomorú oszlopok*

cok kiújultak. Ezzel egyidőben lázongások törtek ki Kinshasában is. Folyamatosan követtük az eseményeket, és elszörnyedve tapasztaltuk, hogy lényegében kisebb polgárháború várható az országban. Komolyan fontolóra vettük a hazamenetelt, hiszen már az ENSZ is felszólított bennünket, hogy ne nagyon mozduljunk ki, amíg nem csillapodnak a kedélyek. Mondanom sem kell, hogy álmatlan éjszakák következtek. Azonban néhány nap leforgása alatt nem történt semmi, így mi is folytattuk a munkánkat. Persze a feszültség érezhető volt mindenütt, de az élet nem állt meg.

2012. december

Mivel mára jobban megértem a helyiek nyelvét, így egyre többet tudok informálódni az itteni életről.

Kezdem megszokni a kongói életet, és már a vérnyomásom sem éri el a kétszázat, mikor kimegyek a boltba kenyérért. Szépen lassan betekintést nyerek a színpalak mögé, és feltárul előttem a szomorú afrikai valóság.

A minap az egyik „fiam” egy betonfal mögött bujkálva leste, hogyan tanulnak a többiek. Utcai ruhában volt, és nem értettem mit csinál. Odahívtam, és megkérdeztem, miért nem tanul a többiekkel? Ma focimeccs is lesz, és megígértem neki, hogy ő is játszhat majd. A válasz egyszerű volt. A családja nem tudja kifizetni a tandíját, és hazavarták a tanárok. Megkérdeztem mennyivel tartozik, és azt felelte, öt dollár kifizetése esetén már visszajöhet. Felment a pumpa, és bevitettem a tanáriba! Kifizettem ezt a számomra csekélyke összeget, és bevitettem az osztályába. A többiek a nyakába ugrottak, és megölelgették. A gyerek, ragyogó szemekkel nézett rám, de gombóccal a torkomban alig bírtam állni a tekintetét.

Elkezdődött a focimeccs, és sikerült nyerniük is. Azzal nem sokat aludtam. Pláne, hogy az éjszaka csendjét géppuskaropogás törte meg. „Biztosan csak a levegőbe lőttek” – nyugtatgattam magam.

▲ *A nevetés beragyogja mindazokat, akik látják*

Egy másik diákom és barátom anyukájától kaptam egy levelet, melyben az állt, mennyire örül neki, hogy a fiával barátkozom. Imádkozni fognak értem minden nap, hogy valahogy tudjak segíteni nekik. Az asszony özvegy, és egy kőfejtőben dolgozik. Lényegében nagy köveket ver szét apróbb kövekké. Egy kosárban a fejére teszi, és úgy viszi eladni. „Bűvös” napi öt dollárból tartja el magát, a barátomat André-t, és nyolc testvérét. Sajnos ez a szomorú valóság itt, és bárhogy is igyekszem, egyedül aligha tudok segíteni ezeken az embereken. Az éjszakáim egyre zaklatottabbá válnak. A nyitott ablakon beszűrődő hangokat hallgatva bámulom a moszkító hálót, és csak törölgetem az izzadtságcseppeket a homlokomról. Igyekszem elterelni a gondolataimat, de valahogy mindig megjelennek azok az apró fekete szemecskék. Legszívesebben mindenemet odaadnám, de meg kell állnom, különben testileg, lelkileg elnyel Afrika.

Sikerült eljutnom orvoshoz is, így megvizsgálták a véretem, hogy van-e benne valamilyen fertőzés, vagy vírus. Az eredmény negatív szerencsére, de az orvos elmondta, hogy folyamatosan ellenőrizni fognak a malária miatt. Most először rákérdeztem, hogy vajon mennyibe kerül a gyógyszer ellene. A válasz ismét az öt dollár volt. Az orvos rezzenéstelen arccal mondta, hogy sajnos itt nap mint nap halnak meg felnőttek és gyerekek, mert nem tudják kifizetni az orvosság árát. Hihetetlen, de ebben az országban alig van olyan anya, akinek ne temette volna el legalább egy gyermekét.

Tehetetlenül kell végignézniük, ahogy kisgyermekük örökre elalszik a kezükben... A temetések akár több napos virrasztással is járhatnak, és vidám énekszó szakítja meg néha a hallgatást. Igen, ők így vesznek búcsút szeretteiktől. Annak ellenére, hogy minden sarkon gyógyszertár van, rengeteg a beteg. Olyan külsejű embereket látok, hogy el sem merem mondani az olvasóknak.

Szerencsére több olyan szervezet is van, ami segítséget nyújt a rászorulóknak. Jelen van az UNICEF, a Vöröskereszt, az ENSZ és Magyarországról az Afrikáért alapítvány. Probléma világszerte ugyanaz, de Európával ellentétben, ezeknek az embereknek lehetőségük sincs javítani a helyzetükön.

Nagy meglepetésemre itt is van télapó, még ha az afrikaiak többsége azt sem tudja mi az a hó. Ráadásul ő fekete, hófehér szakállal. Lappföldet még hírből sem ismerik, és hogy miért van sapkában és kabátban 30 fokos hőségben, senkitől nem kaptam értelmes választ. A lényeg, hogy jön a fekete télapó és a Jézuska is. Szerencsére ő itt is fehér, és a karácsony is főként a szeretetről szól.

Sikerült látogatást tennem a helyi bonobó parkban is. Lényegében ezek a majmok hasonlítanak a csimpánzokhoz, de némelyik még inkább emberibb. Leültem a kerítés mellé, és néztem őket. Az egyik odajött hozzám, és leült velem szemben. Belemarkolt a földbe, és a képembe hajította. Mivel teljesen egyedül voltam, és senki nem látott, így gondoltam visszakapja a kis krapek. Nem túl barátságos látogató révén én is a képébe hajítottam egy marék homokot. Mire ő megint kontrázott. Ezt játszottuk egy darabig, míg egy idő után csak bambán néztük egymást. Úgy ültem, mint ő. Görnyedt háttal, kezem a lábam között. Mivel nem látott senki, elkezdtem makogni, és így elegyedni beszédbe vele. Valóban idétlenül viselkedtem, és ő csak értetlenül nézett rám, és fintorgott.

Egyre hangosabban vihogtam és huhogtam, de nem kaptam választ. Egyszerre az összes környéken lévő bonobó odaszaladt, és leültek eléem. Fotózni kezdtem őket, és már épp indulni akartam, mire az egyik felém tartotta a kezét, tenyérrel az ég felé. A majmok bolygója című filmből tudom, hogy ilyenkor mi a teendő. Félve végighúztam a tenyerem az övén, és csak bámultam őket. Nem tudom, mit mondhattam majomul, de a végére már úgy elfogadtak, hogy a kerítésen kidugott fekete kezecskék és lábacsák, félelem nélkül markolászták az ujjaimat. Időztem egy

„A minap az egyik „fiam” egy betonfal mögött bujkálva leste, hogyan tanulnak a többiek. Utcai ruhában volt, és nem értettem mit csinál. Odahívtam, és megkérdeztem, miért nem tanul a többiekkel? Ma focimeccs is lesz, és megígértem neki, hogy ő is játszhat majd. A válasz egyszerű volt. A családja nem tudja kifizetni a tandíjat, és hazazavarták a tanárok. Megkérdeztem mennyivel tartozik, és azt felelte, öt dollár kifizetése esetén már visszajöhet.”

▲ *A kongói gyerekanyák nem ritkák Kinshasában*

kicsit, és lassan tovább álltam. Igazán nagy élményt nyújtottak számomra ezek a pillanatok.

Egyszer hatalmas megtiszteltetés ért. A feketék haláluk jeléül a palánkért és a többi segítségért, bemerítettek. Ez egy keresztény adventista szertartás. Évente háromszor van ilyen, és még fehér emberrel soha nem tették meg itt ezt korábban. Ilyenkor az ember otthagyja bűneit a vízben, és megtisztulva új életet kezd. Megtörtént a bemerítés, és megszabadultam a bűneimtől. Egy méteres gödörbe kellett állnom, amiben víz volt. Hihetetlen érzés volt, amikor ruhástól teljesen ellepett a víz. Mintha Isten egy pillanatra csak rám nézett volna. A külvilág megszűnt létezni, és csak én voltam ott lent. Mikor felemelkedtem, új emberként néztem körül, és a sok fekete ámulva nézett és mosolygott. Nagyon furcsa érzés volt. Csak álltam ott és csupa boldogság vett körül. Mikor kiszálltam a mederből, mindenki gratulált, és az emberek nevettek, és elismerően bólogattak. Megfogták a kezemet, és sokan meg is öleltek. Áldozásként kenyeret és bort ittam, és így valóban befogadtam Jézust. A következő furcsa jelenet az volt, hogy egy pár napos csecsemőt tettek a kezembe, aki ragyogó szemekkel nézett rám. Én meg majdnem elbőgtem magam a meghiátságtól. A szertartás végén süteménnyel kínáltak, de én nem fogadtam el. Azt mondtam, új életem első cselekedete az lesz, hogy adjak,

nem pedig, hogy kapjak. Így is történt. Hazafelé bementem az egyik tanítványomnak a családjához. Tizen vannak testvérek, és az anyukájuk egyedül tartja el őket. Vittem nekik ajándékokat, aminek hatalmas sikere lett. Tényleg sikerült adnom, és most már valóban megkezdhetem új életemet.

Szóval Afrika teljesen átértékelte velem a dolgokat. Hihetetlen érzés, hogy szinte mindenről lemondtam, ami eddig boldoggá tett, és én mégis most vagyok a legboldogabb. Persze nagyon jól tudom, hogy ez nem lehet életcél számomra, és ha mindig csak adok, előbb-utóbb felkopik az állam. Azt sem szabad elfelejtenem, hogy szerencsére sokan szeretnek otthon, és várnak haza. Van egy otthoni életem is, amelyet folytatnom kell. Nyilván én is szeretnék családot, biztonságot, jólétet. Az itt eltöltött fél év alatt rengeteget tanultam, és szerintem mondanom sem kell, hogy kalandjaim töredékét sem tudtam leírni e sorokban. Azt kell, hogy mondjam, soha életemben nem betonoztam harminc fokban olyan szívesen, mint itt. Pláne, hogy még pénzt sem kaptam érte, de a lelki fizetségem hatalmas volt. Remélem sikerül valamit itt hagynom magamból, de az biztos, hogy Afrika örökre ott lesz az én szívemben. ☀

▲ *Barátságos kis bonobó*

MEDXPERT

Gyors. Pontos. Eredményes.

www.medxpert.hu/

A szerzőről

Kereskedelem és marketing szakos
hallgató
Budapesti Gazdasági Főiskola

About the Author

BA student in trade and marketing
Budapest Business School

superbaye@gmail.com

English Abstract

From the boxing ring to a school – A thai box fighter for the kids in DR Congo

I was a volunteer in a Congolese children's school and orphanage as part of a project managed by the Hungarian NGO, Foundation for Africa, supported by the European Voluntary Service (EVS). It is needless to say that I had many disappointments and nothing worked out as it was supposed to be. But this is exactly what I have learned in the ring: you have to hold on and carry on, no matter how many slaps you get in life. However, I have also learned how much a human life worth and that one can still smile despite the deepest poverty. Sometimes I feel I went back in time and I was in the middle ages. In most parts of the country there is neither electricity nor running water – not to mention sewage or paved roads. But despite all of these hardships if I had to characterise DR Congo I would say: no one has anything and still, everybody has what they need. There are unwritten rules which are obeyed by everyone. Africans can learn a lot from us, but we know nothing about human relations in comparison to them. But if we only pay a little attention, and learn from them, in a short period, we may have such a social life in Europe which we have never experienced before.

publikon
KIADÓ

www.publikon.hu

Teljes körű kiadási tevékenység
a kézirattól a könyvespolcig!

Jelentesse meg könyvét a Publikon Kiadónál!

OLCSÓ | MEGBÍZHATÓ | RUGALMAS | GYORS

